

(המשך מעמוד 49)

בחיפה, סיימה אז את בית-הספר התיכון. בעיני הוריה, שהם בעלי מוסר עמוק, סניגוריה לא מצא חן הסיפור שלה עם יהורם. סיפורו להם שהוא זקן מדי עבורה, כרגיל, הגוימו והוסיפו לו שנים מיותרות. אך יהורם, כדרכו, בצינעה ובשקט, החליט: "אורנה תהיה רעייתי". הוא רצה לשאתה לאשה מייד, לפני שחגגה את יום הולדתה ה-17. אך הרבנים אסרו. יהורם חייב היה להודיע בסבלנות, להמתין עד שאורנה תגיע לפירקה, לפחות בעיני הרבנים. וכאשר נערך לבסוף טכס הנישואין, לפני כשנה וחצי, כשהיא בת ה-17 הוא בן 36. הודיעו על כך אפילו במהירות החדשות בטלוויזיה. העניין שרבינו לבינה הפך לסיפור לאומי. ההגיגה נערכה בעיר הולדתו של יהורם, שהיא כה אהובה עליו, ירושלים. אך גם אחרי הנישואין עדיין רבו הליחשושים. שים, מעריצו הסקרנים ציפו לחדשות, לא משוב מאיוה סוג. והנה, כעבור כמה חודשים הרתה אורנה והשימחה היתה רבה. הנינוק נולד בירושלים, ומאו הלידה זה עלמה אורנה מעיני הציבור. משום מה ציפו שתרוצץ בכתיהקה ובמסע בות, אך הצעירה החיפאית בחרה להסתגר בביתה.

זכרו

של דוד

ה גאונים החליפו את דירת הרווקים של יהורם כרמת-גן בבית גאה ב"רמתי-השרון. הם נימנו מלצאת מחצרו לגלגל את הבן, משהדוד, בשלוה מישפחתית, הרחק מאור הזרקורים והפירסום. יהורם לא חדל מעיסוקו - הוימה. הוא אמנם לא כיכב בסרטים חדשים, אך רק משום שלא הוצע לו תסריט שיכביש את ליבו.

אורנה לומדת נהיגה ופעמים בשבוע לומדת אנגלית. בעתיד היתה רוצה ללמוד מיקצוע פרוזאי לגמרי - הנהלת חשבון. גות, יהורם, עדיין צנוע וביישן כתמיד, נישמע כיום מבוגר יותר ומרוצה יותר מחייו. הוא עובד על תוכנית שירים חדשה, נוסע להופעות בחוץ-לארץ, נוהג כבעל אהב וכאב מסור.

חייו השתנו מאז נולד הבן. "עד שנולד זה סיפור אחר, ומאז שיש בן זה סיפור אחר", הוא אומר. "אני חש באחריות מסוג חדש, שלא ידעתי עד כה. הקשר של האם לילד הוא מידי, אבל האב עובר תהליך של היכרות והתקרבות. ר"א האהבה לילד גוברת מיום ליום". יהורם הוא אב דאגן מאד, כשילד יש נזלת, הוא פוחד, וגם סוכריות-על-מקל מפחידות אותו - הילד עלול לבלוע אותן בקלות, לדבריו. "בנושיות שלי לחוץ-לארץ אני מתקשר כל יום הביתה, מברר מה עושה הילד וקונה לו מתנות רבות".

הכוכב שאימץ לו אורח-חיים אנטי-כוכבי וברח תמיד מזרקורי הפירסום, אינו מקטש פרמיות ומטיבות בנוכחותו. זה פשוט לא הטבע שלו. הוא מתייחס ברצינות רבה לתוכנית החדשה, לשירים שנכתבו על-ידי חיים חפר והולחנו על ידי דובי זלצר. שיבוע נגנים וחמישה רקדנים יופיעו עימו, והחזרות מייגעו. "אני אהב לשיר", מגלה יהורם, "להגיש שיר זה כמו תיאטרון, אך משוג אחר. זו דרכי להעביר דעות ורעיונות. על אתר תוכנית החדשה אני עובד כבר ארבעה חודשים. יהיו בה שירים חדשים ונח"רות אחת של שירים ישנים ואהובים. האם אשיר את רוזה? אינני יודע עדיין, זה חלתי בקהל".

בתוכנית החדשה יש שיר, מפרי עטו של חפר, על דוד, אך יהורם לא רוצה שיחשבו כי תפס טרמפ על שמו של הרמטכ"ל המנוח. "זו הדרך שלי להביע את אהבתי לאיש", הוא אומר.

אחרי שנה וחצי של חיי מישפחה אין ליהורם בשורות גדולות על גידול ילדים או על החיים בכלל. מזה כמה שנים חר"טא יהורם כתיבת שירים, אך אלה עדיין לא מספקים אותו כדי שיומרו אותם. י"א אורנה, היא מעריצה אותו בשקט. "השיר רים שלו טובים", היא אומרת. "בכלל, רים של מבוגר זה כוף, אפשר להתפנק". היא מטפלת בחינוך במסירות, משכיבה אותו לישון עם תקליט של שירי-ערש, לא של אבא, ומתפקדת כעקרת-בית. כל דברי המאכל והמאפה הם מעשה ידיו. והשמועות? "זה לא נעים", אומר יהורם. "זה טיפשי וגם זדוני", מוסיפה אורינה. "זה יעבור", מסכימים השניים פה אחד.

במדינה

(המשך מעמוד 48)

תאונות-דרכים עם המכונית והוא זקוק ב"אופן מיידי לכסף. כך הוציא מהמישפחה 1000 לירות. כשביקר כעבור שבוע בבית ההורים של ארוסתו במושב, נטל 500 לירות מאביה, לירות מאחותו ו-500 לירות מבעלה של האחות. לפתע נקרא "באופן דחוף" לחזור לבסיס ונעלם. המיקרה האחרון היה ביוני 1978. אז הכיר את סימה דוידה, שלפניה הציג את עצמו כרס"ר בצה"ל שרכבו נתקע והוא זקוק ל-2000 לירות כדי לתקן את הרכב. הוא נתן לבחורה צ'ק מורת-הכסף ואחר כך הסתבר כי הצ'ק נגזב ומזויף. אלשווילי הודה בכל העבירות המיוחסות לו והורשע. עורכת-הדין שלו ביקשה מי-בית-המשפט לאפשר לנאשם להבדק אצל פסיכיאטר. ביתניים עצור אלשווילי עד גמר ההליכים. גזר-הדין יינתן במועד מאוחר יותר.

סטודנטים

ערבים ב"ן כיפות

"לא רציתי שיגידו

שברחתי", אומר יו"ר ועד

הסטודנטים הערבים

באוניברסיטת בראיין

"תמיד השתדלנו להיות שקטים ולא להתבלט, אך בסוף זה פגע בנו", טען נאצר מאזן (21), יליד נצרת, יו"ר ועד הסטודנטים הערבים בבר-אילן. הוא נבחר, אבל ממשיך: "לפני שבועיים

סטודנט מאזן

"בסוף זה פגע בנו"

לקחו אותי לתחנת-המיטרה, נתתי עדות. הם רצו לבצע חיפוש בבית שלי. אמרתי, בבקשה! או הם עזבו אותי, ולא חיפשו". **לא מרשים להישאר.** נאצר הוא סטודנט למיטשפים, שנה שלישית. המאורע העיב על היחסים בין הסטודנטים הערבים ושלטונות האוניברסיטה וגרם התיפרצות של טענות שלא היו גלויות קודם לכן.

אוניברסיטת בראיין היא האוניברסיטה הדתית היחידה בארץ. יש בה 150 סטודנטים ערביים, ביניהם 12 בנות. לסטודנטים, הגברים, אסור לבקש מגורים במעורבות הסטודנטים. הבנות, כולן, מתגוררות במעונות. הן חייבות לעזוב את חדריהן מדי יום שיש ולחזור אחרי יציאת השבת. על אף רצון להתחייב בפני הנהלת האוניברסיטה, כי יימנעו מחילול שבת ברבים, מסרבים הללו להניח להן להישאר במעורבות בתקופת המיכחנים.

אומר סמנכ"ל האוניברסיטה דויד אלטמן: "בהתחלה לא הסכמנו בכלל שיגורו במעונות, כי לא אוגן לכפות שמירת-שבת. בא יועץ ראש-המשלה לענייני ערבים ואמר שיש מישפחות ערביות שלא נותנות לבנותיהן ללמוד, אלא בתנאי פני-מיה, והן אינן רוצות כלל להישאר במעורבות הסכמנו לכך, אבל חששנו שבסוף תגענה התלונות".

לועד הערבי טענות נוספות. "לא מאפי שרים לנו חופש ביטוי והתארגנות חופשית", אומרים פעילי הוועד. לדבריהם אין הנהלה מאפשרת להם אירגון מסיבות, או ערבי-חברות משלהם. אומר דויד אלטמן: "היו התארגנויות, אבל הם לא עמדו בהתחייבות שלהם והיו נאומים פוליטיים. לא ידוע לי על סירוב הנהלה לנשפים שלהם. אילו פנו בצורה מקובלת. מלבד זאת, למה שיהיו פעילויות על רקע ערבי? על מעצרו של נאצר מאזן מסרב סמנכ"ל האוניברסיטה לדבר: "הוא התיפרע שם, אבל אסור לי לדבר, כי התגשה תביעה פלילית על הכשלת עובד-ציבור ושוטרי".

נאצר מאזן לא שמע כלל על תביעה שכזו.

דרכי אדם

ד"ר לשר המצרי

מוסה מורד, ממנהיגי

הקראים, מציע מיכנה לשגרירות

ישראל בקאהיר

כדאי לזכור את הכתובת: רחוב עבד אל-מונעם 26, קאהיר. לשם יפנו הישראליים, כשירצו ייעוץ. המקום נמצא על-די גשר זמאליק, באיזור אל-דוקק, מי שצויה בסרטים הערביים בלילות-שבת השגיה בוודאי בבניין המפואר בעל עמודי השייש. ובכן, זה יהיה בניין השגרירות הישראלי לית בקאהיר. גותר רק לרטה, לבחור שגירר ולהחליט על שלום.

הבניין ניבנה ב-1947 על-ידי מישפחת מורד, מישפחה יהודית מצרית מעדת הקראים. במשך שנתיים לא גרו בבניין וב-1949 שכרה אותו שגרירות ירדן במצרים. אחרי ארבע שנים עזבו הירדנים והבניין הושכר לאורח מצרי עשיר. כשעלה גנאל עבד-אל-נאצר לשלטון הולאם הר בניין וכעת "לא יודעים מה קורה שם", אומר מוטה מורד, שרואה את עצמו כבעליו החוקי של המקום.

מוסה (70) הוא תושב רגן שליך אופקים. הוא עלה ממצרים ב-1954 ויחד עימו העלה רבים מבני עדת הקראים, העדה, שמבקשת לשמור על ייחודה ובדידותה, התיישבה במושבים רגן ומצליח שליך רמ"לה. מורד עצמו, ממנהיגי הקראים ברגן, הוא חקלאי מצליח במושב ואיש-עסקים מצליח בעיר.

היום אחרי שפרש לגימלאות, הוא עוסק בענייני הקראים, ובעיקבות מסעו של הנשיא אל-סאדאת, גם בענייני השגרירות הישראלית בקאהיר. עדת הקראים נוסדה על-ידי ענן הנשיא בשנת 765. בניה התפרו בגלויות ישראל, חלקם "התבוללו" ביהודים. הקראים אינם מכירים בפרשנויות השונות של התנ"ך, אלא במצוות הכתובות באופן מפורש. מי שכתב את התורה ידע מה הוא עושה, ולא צריך להביא כל מיני אנשים שיסבירו, זה נכון כמו שזה!"

"עדיין לא מעשי". היום מתגוררים הקראים בקבוצות, כדי לשמור על ייחודם.

ומתרכזים בישיבת רמלה, שאליה מצטרפים קראים ממושב מצליח, מישיבות אש"דוד ובאר-שבע וממושב רגן. הקראים רוי-אים עצמם יהודים, אך הרבנות איננה מאשרת את דתם. אם, "החילה", כפי שאר מר מוטה, נישאת בחורה קראית למי שאי-נו קראי, היא חייבת לעבור תהליכי גיור.

מוסה מורד
הבעל החוקי

הקראים עצמם קשוחים יותר, הם אינם מסכימים לנישואים אלה, ואינם מאפשרים לזרים להסתפק לדתם.

כיום עוסק מוטה מורד בענייני השלום יותר מאשר בענייני הקראות. הוא שולח מיכתבים לנשיא המדינה, לשרים ולחבריה כנסת, שבהם הוא מציע את הבניין שלו. בינתיים עונים לו בקיצור נמרץ, ש"זה עדיין לא מעשי".

אלא שמוטה הוא איש עקשן. הוא רוצה להתחיל להכין את המקום לאנשי השגרירות שיגיעו. הוא מבקש: "מי שיטע למצריים, שיואל נא לצלם את המקום. אני אסביר לו בדיוק איך להגיע, ובהתי-דמנות, שימסור דרישת-שלום לחבר שלי, איברהים נגיב, השר לענייני עבודות-ציי-בוריות במצרים, למדנו יחד בבית-הספר".

מוסיקה

החינוך המוסיקאלי בגרעון

מה ענה בגורדה של אגורת המוסיקאים "יובל"? האם יכריעו הגרעון הכספי את המופע?
החינוכית-רבתי הזה?

"יובל היה בתקופות שונות הצלחה מבחינה אמנותית, אך מבחינה כלכלית-עיסוקית היה תמיד כישלון". אבי אבידוב (24) ישב כשראשו בין ידיו ובעיניו הבהיר רות נסוך עצב. הוא סיפר ספק בספיק ספק בהספד על דרכה של יובל.

יובל היא אגודת-מוסיקאים שהוקמה בשנה שעברה, כעסק פרטי נפתח יובל בית-קפה ובמה לאירועים מוסיקאליים שלוש שנים לפני כן.

אבי, הוגה הרעיון, נולד בתל-אביב לאב פקיד ואם מורה. בגיל 17 נסע ללמוד נגינת חליל בפאריס. הגעגועים לארץ העיקו עליו והוא חזר וייסד את יובל. סיפר אבי: "באותה תקופה היה לי מאד חשוב ללמוד חליל ולהתקדם. הייתי מתאמן שעות על גבי שעות ובמקביל, הייתי צריך להחזיק את עצמי כנער-שליח בסוכנות לביטוח. העבודה היתה קשה ומעייפת. כשהייתי חוזר הביתה, הייתי עייף מכדי להתאמן. יום אחד החלטתי שאם אני רוצה להיות חלילן, עלי להתחיל עם זה מיידי".

קונצרט רחוב. הצעיר שבאותה תקופה עישר את ראשו צמה ארוכה, ואת גופו עטו מלבושים היפיים. לקח את החליל ואת התווים ויצא לרחוב דיזנגוף, שם התאסף סביבו חוף זמן קצר קהל קבוע שנהנה להקשיב לנגינתו. כשנודע הדבר להוריו, התנגדו בחריפות וביקשו שיעשה משהו אחר כתחליף. אז נולד רעיון יובל. "חשבת לפתוח מין בית-קפה שיעסיק אותי כמה